

Foto 12 maart 2020

Voorwoord:

Twee nachten hiervoor was ze midden in de nacht op blote voetjes naar de slaapkamer van haar ouders gekomen:

“Ik kan niet slapen, ik wil zòò graag dat de babybuiker komt...”

Moeder: “Ja meisje dat willen we allemaal, maar we moeten wachten tot het zo ver is en wachten duurt soms heel lang.....we gaan nu eerst allemaal weer slapen”

Op de ochtend van twee nachten later maakt vader haar wakker: “We gaan samen je broertje wakker maken en dan gaan we met ons drietjes kijken bij mama...”

Foto

Het licht valt net op zijn gezicht: twee jaar oud, in zijn pyjamaatje, nog een rood slaapwangetje, rossige krullende haartjes, twee ogen waar de verwondering uitstraalt: zat er dus tóch een baby in mama haar dikke buik??? Zij, vier jaar oud, heeft zich een lekker plekje verworven, tegen mama aan, boven op het dekbed. Het licht schijnt ook net nog op haar gezichtje; peinzend, diep onder de indruk kijkt zij, vier jaar oud, naar het grote wonder in mama's arm: dit is dus de babybuiker, maar nu is het een echte baby! Haar blonde haren liggen prachtig los langs haar hoofd en in diepe verbazing houdt haar hand haar kin vast: als een echte filosoof!

Beide kinderen worden omarmd door de vader: hij ziet eruit alsof er flink gesport is: nog rood van de inspanning, rossig haar, maar wel met een haargrens die aangeeft dat er ooit meer haar is geweest. Intens gelukkig is de blik die neerkijkt op drie kinderen: een dochter, en twee zoons!

En moeder? Zij valt net buiten beeld, na een nacht van topsport is zij degene die de camera hanteert en vast haar geluk niet op kan.

Er volgde een hele rustige, stille kraamtijd, met alleen af en toe “raamvisite” (voor het raam buiten stonden: een beschuitbus, doosje becel, blauwe muisjes in een busje en heet water in de thermoskan...)

Ria